

TẬP 22

HỒI 220

Huyết Trận

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông tổng đàn.

Trên đường Quỷ Lệ chỉ thấy đầu óc trống rỗng, chỉ có thân ảnh mơ hồ của nữ tử thần bí kia lẩn khuất ẩn hiện trước mắt hắn, chỉ là, hắn lại biết rất rõ, đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Lẽ nào không phải?

Trong lúc hoang mang, hắn mới phát hiện không biết từ lúc nào hắn đã rời khỏi thạch thất của mình, cửa đá đã mở rộng, từ bên ngoài nhìn vào, vẫn có thể thấy bên trong hỗn loạn tới bời, đây chính là kết quả của trường đấu pháp khi nãy của hắn với Quỷ Vương khi nãy.

Hắn nhìn đồng bừa bọn đó, trầm mặc rất lâu, chậm rãi bước vào, tìm một chiếc ghế còn nguyên vẹn ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn vỡ nát, ngẩn ngơ xuất thần.

Tiểu Hôi ở bên cạnh chạy tới, hình như tâm trạng vẫn rất u ám, chẳng nói tiếng nào bò lên vai Quỷ Lệ ngồi xuống, sau đó cũng ngẩn ngơ xuất thần.

Có lẽ nó đang lo lắng cho Thao Thiết.

Một người một khí, cứ ngồi như vậy hồi lâu, không nói tiếng nào, không khí trong thạch thất trở nên nặng nề dị thường. Cuối cùng, đột nhiên Quỷ Lệ khẽ động thân mình, sau đó đưa tay ra kéo Tiểu Hôi xuống, đưa ra trước mắt.

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng hấp háy, nhìn chằm chằm vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ thấp giọng nói: "Tiểu Hôi, người nói ta phải làm sao?"

Tiểu Hôi không nói tiếng nào, chỉ nhìn hắn.

Quỷ Lệ hình như cũng không để ý xem nó có trả lời hay không, chỉ lầm bầm nói một mình: "Con đường này, ta làm sao mới đi tiếp được..."

oOo

Trung sơn bất tri tuế nguyệt, quang âm như thủy tiêu thệ.

Một nơi ẩn mật nhất ở lưng chừng núi Hồ Kỳ Sơn, bên trong Huyết Trì khổng lồ, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, nơi này tồn tại trong một góc nào đó mà thế nhân đã quên lãng, không ai biết được.

Tự nhiên, ngoại trừ hai người, Quỷ Vương và Quỷ tiên sinh.

Bên trong Huyết Trì khổng lồ vẫn như trước, cơ thể linh thú bị cầm giữ trong làn máu, chỉ có điều ngoại trừ Quỷ Ngưu, Hoàng Điếu, lúc này bên trong Huyết Trì còn có thêm hai bóng thân ảnh nữa, một là Thao Thiết đang giãy giụa nhưng không thể thoát được, một bóng nữa, là một quái thú to lớn dị thường, đầu giống như loài rồng trong truyền thuyết, thân thể còn lớn hơn Quỷ Ngưu gấp bội, bởi vì nó bị làn nước máu che khuất, nên hình dáng cụ thể không nhìn rõ được, nhưng từ phần cơ thể trồi lên mặt nước của nó, có thể đoán được đây chính là ma thú trong truyền thuyết của ma giáo: Chúc Long.

Quỷ Ngưu và Hoàng Điếu bị cầm giữ đã lâu, nên sớm đã chỉ còn thoi thóp thở, không thể phấn chấn tinh thần lên được, Chúc Long xem ra cũng đã gục, không còn chút sinh khí. Duy chỉ có Thao Thiết là vừa mới bị bắt, tinh thần lực khí đều còn đầy đủ, không ngừng gầm lên những tiếng phẫn nộ, làm huyết thủy xung quanh không ngừng sôi lên sùng sục, rõ ràng là nó đang vô cùng căm phẫn.

Chỉ là bên trong Huyết Trì, dường như có một sức mạnh dị thường gì đó, chẳng những cầm giữ được ba con dị thú kia, mà cả Thao Thiết cũng không thoát ra được, chỉ biết gầm lên mà không thể làm gì. Ngoài ra, bên trên Huyết Trì, so với khi trước, đã có thêm một dị tượng.

Đó là chiếc Phục Long Đỉnh thần bí cổ quái có từ thời thượng cổ, lúc này đang bay lượn trên không, cách mặt Huyết Trì chừng năm trượng, từ thân đỉnh đến bốn chiếc chân đỉnh đều phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị nửa tím nửa đỏ, chiếu xuống thân thể bốn con dị thú, từ xa xa nhìn tới, có thể nhìn thấy bên trong bốn đạo hào quang giống như thực thể, đang có từng đạo linh lực như ẩn như hiện đang bị hút ra từ thân thể dị thú, bay vào bên trong Phục Long Đỉnh.

Mà vì không ngừng hấp thu linh lực vô cùng vô tận của bốn dị thú, những đường nét thô kệch trên Phục Long Đỉnh cũng từ từ thay đổi, cả thân đỉnh bốc hơi mù mịt, màu sắc xỉn xỉn vốn có từ từ biến mất, thay thế bởi một màu sáng trong như ngọc.

Thoạt nhìn, người ta còn tưởng rằng đây là thánh vật tiên gia trong thuyền thuyết, siêu phàm thoát tục, so với Huyết Trì đầy máu tanh bên dưới thật hoàn toàn không tương xứng.

Chỉ là bên trong lớp tiên khí đó, lại còn có một chỗ quái dị, đó chính là những đồ hình thần bí khắc trên thân đỉnh, bốn đồ hình quái thú lúc ám lúc minh, tấm kính lớn tượng trưng cho Phục Long Đỉnh cũng từ từ biến ảo, chỉ có phần cao nhất của đồ hình, gương mặt hung dữ đó, là đỏ rực như máu, phảng phất như đang tham lam hút lấy sức mạnh để sống lại vậy.

Trên bình đài cách đó không xa, Quỷ Vương và Quỷ tiên sinh đang đứng sánh vai.

Quỷ tiên sinh toàn thân vận hắc y, giống như một cái bóng bị đêm tối che phủ vậy, cho dù là đứng trước mặt y, cũng khó mà nhìn rõ.

Lúc này, y đang nói với Quỷ Vương bằng thứ giọng thấp trầm khàn khàn của mình: "Không sai, bên trên Phục Long Đỉnh quả nhiên có khắc chuyện này, Tứ Linh tụ lại, hỗn độn sơ khai. Lúc này Tứ Linh Huyết Trận đã thành, giờ chỉ còn chờ bảy bảy bốn chín ngày cho Phục Long Đỉnh hoàn toàn hút hết linh lực của tứ linh thú, sức mạnh của hỗn độn sẽ có thể khai thiên bích địa, mở ra Tu La Chi Môn, như vậy tông chủ có thể có được thần uy vô thượng trong thiên địa, không còn địch thủ nữa."

Sắc mặt Quỷ Vương đỏ hồng, song mục lấp lánh dị quang, nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh, vẻ hưng phấn lộ rõ ra ngoài. Không hiểu sao đột nhiên ông ta lại ngửa mặt cười lên một tràng dài.

Tiếng cười của ông ta đầy sự cuồng vọng và kiêu ngạo, phảng phất như đã là quân lâm thiên hạ, chỉ là tiếng cười cuồng vọng này mới vang lên thì đã đột nhiên ngưng lại, Quỷ Vương chau mày, khẽ đặt tay lên tâm khẩu, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch.

Nhưng chỉ chốc lát sau, đã thấy kim khí thoáng hiện trên gương mặt ông ta, không bao lâu thì đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Quỷ tiên sinh đứng một bên, nhìn thấy như vậy, cũng không khỏi ngăn người kinh ngạc hỏi: "Tông chủ đã động thủ với ai? Kẻ nào lại có đạo hạnh như vậy?"

Quỷ Vương hít sâu vào một hơi, sắc mặt đã trở lại hoàn toàn bình thường, y nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra, xạ ra những tia băng lạnh, rít giọng nói: "Đại Phạm Bát Nhã và Thái Cực Huyền Thanh Đạo quả nhiên đều là kỳ công tuyệt thế, tuy không sắc bén bằng thần công Ma giáo của ta, nhưng hậu bình kéo dài thì thật đáng sợ."

Quỷ tiên sinh chau mày, trong mắt thoáng hiện dị quang: "Là hấn? Làm sao ngài lại động thủ với hấn..."

Nói tới đây, y như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, lại nói tiếp: "Lẽ nào vì Thao Thiết?"

Quý Vương hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của Quý tiên sinh, chỉ lạnh lùng đáp: "Tiểu tử này tiến bộ nhanh ngoài sức tưởng tượng của ta, chỉ sợ sau này... có thể thành đại họa cũng không chừng."

Quý tiên sinh nhìn Quý Vương chăm chú rồi dịch ánh mắt qua chỗ khác, chậm rãi nói: "Trước mắt quan trọng nhất vẫn là Tứ Linh Huyết Trận, những chuyện khác miễn được thì cứ miễn đi."

Quý Vương khẽ gật đầu: "Không sai, ta biết phân biệt nặng nhẹ. Chuyện này thì người có thể yên tâm."

Quý tiên sinh trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp: "Có điều với đạo hạnh cao thâm mật trắc hiện nay của Quý Lệ, thêm vào mấy ngày nữa linh lực của Tứ Linh Huyết Trận được tăng cường, mùi máu tanh sẽ khó mà giấu nổi hẩn. Có hẩn ở đây, e rằng sẽ có thêm những biến hóa mà chúng ta không thể biết trước. Để tránh chuyện ngoài ý muốn, hay là ngài tìm một cố gì đó, phái hẩn ra ngoài thì hơn."

Quý Vương trầm mặc một lát rồi nói: "Người nói đúng!"

Nói đoạn ông ta từ từ chau mày, quay người, chấp tay chậm chậm bước ra khỏi khu vực Huyết Trì.

Nhìn bóng Quý Vương khuất dần, Quý tiên sinh mới chậm rãi chuyển thân, bước ra gần mép bình đài, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Thao Thiết vừa rồi còn cật lực giãy giụa, cơ hồ như đã bị Phục Long Đỉnh và Huyết Trì chế phục, dần dần mất đi năng lực kháng cự, lúc này đang nằm trong Huyết Trì, không ngừng thở hổn hển.

Nhìn cảnh tượng này, Quý tiên sinh chậm rãi cất lên một tiếng cười băng lạnh và không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm gì.

"Hắc hắc... Tu La Chi Môn..."

oOo

Tiếng bước chân vang lên ngoài thạch môn, nghe rất gấp gáp, rõ ràng là có người đang rất vội vã.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài thạch thất của Quỷ Lệ, quỳ một chân xuống, cao giọng nói: "Phó tông chủ, Quỷ Vương Tông chủ truyền lệnh, mời ngài đến gặp mặt."

Thanh âm rất vang, rất lớn, đến nỗi vang vọng âm âm trong thạch thất mấy lượt mới dứt, chỉ là không thấy có ai lên tiếng đáp lời.

Người kia ngậy ra một lúc, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên. Trong Quỷ Vương Tông, Quỷ Lệ xưa nay vẫn nổi danh là sát tinh, giáo chúng thông thường ít người dám tiếp cận hắn, vô lễ với hắn lại càng không cần phải nói tới.

Gã lấy hết can đảm, lại cao giọng nhắc lại một lần, chỉ là vẫn không có người phản ứng. Lúc này gã mới dám ngẩng đầu nhìn vào bên trong thạch thất, chỉ thấy đập vào mắt là một cảnh tượng hỗn loạn, nhưng không thấy bóng dáng Quỷ Lệ và con khỉ Tiểu Hôi của hắn đâu.

Người kia thầm kêu khổ, lắc lắc đầu, cất bước đi ra ngoài.

oOo

Lúc này Quỷ Lệ đang đi trên con đường thông đạo dài thăm thẳm của Quỷ Vương Tông, Tiểu Hôi an nhiên tự tại ngồi trên vai hắn. Ánh mắt Quỷ Lệ nhìn chăm chăm về phía trước, tuy không thấy tận cùng của con đường, nhưng hắn biết rất rõ, thông đạo này sẽ dẫn đến nơi ở của Quỷ Vương.

"Bất kể thế nào, ta cũng không thể ở đây không làm gì được, phải không hả Tiểu Hôi?"

Hắn lẩm bẩm tự nói một mình, còn con khỉ Tiểu Hôi cũng đang ngậy ngậy xuất thần, không hề chú ý đến lời nói của chủ nhân.

Quỷ Lệ cũng chẳng buồn để ý, cười khổ một tiếng rồi nói tiếp: "Mấy lần rồi, lần nào cũng thấy có hy vọng, nhưng đến cuối cùng cũng là công cốc, nhưng chỉ cần Bích Dao còn nằm đó, ta cũng không thể tuyệt vọng được, phải không? Ta biết người đang lo lắng điều gì, đứng nôn nóng, đợi ta tìm được cách chữa khỏi cho Bích Dao, tự nhiên sẽ đòi lại bằng hữu cho người."

Đôi tai Tiểu Hôi bất chợt dựng lên, sau đó kêu liên mấy tiếng chí chí, Quỷ Lệ khẽ mỉm cười, chỉ là nụ cười chỉ thoáng hiện rồi lập tức biến mất.

Hắn đứng bên ngoài của thạch thất của Quỷ Vương.

Bên ngoài thạch thất vang lên mấy thanh âm có thể nói là đã quen thuộc, Quỷ Vương ngồi ngay ngắn trên ghế, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên hình bóng của nữ nhi.

Thạch môn đã mở ra, Quỷ Lệ xuất hiện.

"Người đến rồi hả?"

Quỷ Vương chậm rãi hỏi.

"Vâng!"

Quỷ Lệ gật đầu. Thanh âm bình đạm như chưa từng xảy ra chuyện gì giữa hai người vậy.

Hai người đàn ông đều trầm mặc không nói gì.

Một lúc lâu sau, Quỷ Lệ mới nói: "Có một chuyện, tôi muốn nói với ông."

"Người nói đi!"

Quỷ Lệ cất giọng đều đều: "Ông đã dẫn giáo chúng tới đây, còn tôi cũng đã mang Thao Thiết về cho ông, nếu gần đây không còn chuyện gì khác, tôi muốn ra ngoài một chuyến, xem thử xem có cách gì cứu Bích Dao không?"

Quỷ Vương khẽ chau mày, liếc mắt nhìn Quỷ Lệ, đúng lúc này, chợt nghe tiếng bước chân gấp gáp vang lên, giáo chúng vừa phụ trách truyền lệnh kia đã quay lại, đang định lên tiếng bẩm báo thì chợt thấy Quỷ Lệ cũng có mặt ở đó, nhất thời không khỏi ngẩn người ra ngơ ngác.

Quỷ Vương khẽ xua tay một cái, người kia chân chừ giầy lát rồi khom người hành lễ, lặng lẽ đi ra. Ánh mắt Quỷ Vương từ từ chuyển qua phía Quỷ Lệ, hắn vẫn yên lặng đứng đó. Phóng mắt nhìn khắp trên dưới Ma giáo lúc này, bất luận là ai đứng trước mặt Quỷ Vương cũng phải sợ hãi e dè, nhưng chỉ có hắn là cơ hồ như chưa từng sợ hãi.

Đây chính là nam tử mà nữ nhi của ông ta hết lòng hết dạ yêu thương sao?

"Người đi đi!"

Thanh âm của Quỷ Vương đột nhiên như có thêm mấy phần mệt mỏi.

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu, trận đấu pháp vừa rồi, tuy cả hai đều cố giả bộ như không có chuyện gì, nhưng rất rõ ràng, quan hệ vốn đã không thân thiết lắm của hai người, giờ như lại càng cách xa thêm một khoảng lớn nữa.

Hắn quay người đi ra ngoài, chỉ là đúng vào lúc hắn bước qua bậc cấp, đột nhiên lại khựng người lại. Một mùi vị kỳ dị không biết từ đâu xộc tới, giống như đột nhiên hắt

bị rơi xuống vực sâu vạn trượng đầy máu tanh vậy, hô hấp cũng khó khăn, lại giống như một cơn sóng lớn ập tới, máu tanh ngập đầu, tiếng nước sôi sùng sục vang lên bên tai như sấm.

Quỷ Lệ biến sắc.

Nhưng mùi vị kỳ dị này giống như ảo ảnh vậy, trong nháy mắt đã tan biến hoàn toàn, xung quanh lại trở nên yên tĩnh như thường.

Thanh âm của Quỷ Vương vang lên sau lưng hắn, đều đều không có chút tình cảm: "Sao vậy?"

Quỷ Lệ vẫn quay lưng với ông ta, đứng lặng hồi lâu rồi đáp: "Không có gì."

Nói dứt lời, liền chậm rãi bước đi.

Thạch môn từ từ đóng lại sau lưng hắn, khi hai cánh cửa đá hoàn toàn khép kín lại, Quỷ Lệ đột nhiên quay ngoắt người lại nhanh như chớp, song mục sáng rực tinh quang, nhìn chăm chăm vào thạch môn của Quỷ Vương, ánh mắt hắn thâm trầm, cơ hồ như đang nghi hoặc điều gì đó.

Còn ở bên trong thạch thất, Quỷ Vương cũng nhìn chăm chú vào thạch môn hồi lâu, mặt không chút biểu tình, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng lắc đầu, quay người đi ra đầu bên kia của thạch thất, vỗ vài cái vào tường. Chỉ trong giây lát, cả bức tường giống như được tạc từ một tảng đá lớn đột nhiên tách ra, để lộ một bí đạo hẹp chỉ đủ một người đi, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

Quỷ Vương chậm rãi bước vào, sau lưng ông ta, tường đá từ từ đóng lại.

oOo

Trung Thổ, ở một nơi nào đó, cách Nam Cương ngàn dặm, khá gần Thanh Vân Sơn.

Nơi này hoang sơn dã lãnh, không thấy bóng người, sơn mạch nhấp nhô, còn có một con sông lớn cuộn cuộn chảy qua.

Nếu xét về địa lý, dãy núi vô danh này có thể coi là thuộc đoạn đuôi của dãy Thanh Vân Sơn vĩ đại, còn con sông dài kia, cũng có thể coi là một chi lưu thuộc thượng du con sông chảy qua ngoài thành Hà Dương. Chỉ là nơi này dù sao cũng cách Thanh Vân Sơn một đoạn đường không nhỏ, chỉ thấy mảnh thú ẩn hiện, lang hú hổ gầm, không thấy nửa phần tiên khí linh tính gì hết.

Chỉ là nơi đã bị thiên địa nhân gian lãng quên này, hôm nay đã bị phá đi sự yên tĩnh vốn có.

Hai bóng nhân ảnh lướt qua không trung, người trước chạy, người sau đuổi. Phía trước là một bóng đen, còn người phía sau thì phản quang lấp lánh, nhưng đều nhanh như thiểm điện. Hắc ảnh thoát lên thoát xuống, đột nhiên trầm mình lao xuống rừng hoang, chạy ngang chạy dọc, cực kỳ khéo léo, có điều thân ảnh phía sau gã cũng thần thông không kém, chỉ thấy khe đảo người một cái, đã đuổi sát phía sau, không để bị chậm lại dù chỉ nửa phần, thậm chí còn rút ngắn lại khoảng cách nữa.

Đột nhiên bóng đen phía trước dường như biết được tạm thời không thể bỏ rơi được kẻ đang truy đuổi phía sau, bèn bất ngờ khựng người lại, rồi cơ hồ như cùng một sát na đó, gã đã quay ngoắt người lại, hữu thủ vung lên liên điểm ra năm cái.

Chỉ nghe tiếng "xì xì" vang lên, giữa hoang lâm, dưới ánh mặt trời bất ngờ xuất hiện năm điểm âm hỏa, bên trong ánh lửa còn ẩn hiện những bộ khô lâu đáng sợ, cuồng phong nổi lên, cuốn về phía thân ảnh đang đuổi sát phía sau.

Bóng xám kia nháy mắt đã đuổi tới nơi, nhưng cũng nói dừng là dừng, chỉ là y lúc này cũng đang toàn thần tập trung vào năm ngọn âm hỏa, hiển nhiên là không dám coi thường. Trong giây lát, chỉ thấy trên tay bóng xám đã có một trận hàn quang lưu chuyển, đã lấy ra một pháp bảo hình ống hai đầu sắc nhọn, sáng long lánh như ngọc.

Pháp bảo này vừa xuất hiện, cây cỏ và mặt đất xung quanh liền bị phủ một lớp sương mờ, nhiệt độ cũng lập tức giảm xuống. Chỉ thấy năm điểm âm hỏa lao tới như gió, pháp bảo của người áo xám xoay chuyển giữa không trung, hút sạch tất cả vào bên trong.

Trong nháy mắt, lửa như gặp phải hàn băng, năm điểm âm hỏa từ từ tối dần rồi biến mất.

Hắc quang cũng từ từ tản đi.

"Cửu Hàn Ngưng Băng Thích... quả nhiên lợi hại!"

Ngữ khí người áo đen cơ hồ như cảm thán, cơ hồ như tán thưởng, nhưng hoàn toàn không hề có vẻ tức giận hay lo lắng gì.

Còn lão giả áo xám đứng trước mặt gã, chính là nhân vật số hai của Phần Hương Cốc, Thượng Quan Sách, trong tay lão tự nhiên chính là pháp bảo ngày đó đã từng khiến Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng phải cố kỵ, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích.

Thượng Quan Sách cười khan hai tiếng rồi trầm giọng nói: "Được Vu Yêu người khen một câu cũng thật không dễ!"

Hắc y nhân kia chính là Vu Yêu đã sống sót ở Trấn Ma Cổ Động ngày ấy, chỉ là không biết tại sao gã với Thượng Quan Sách lại truy đuổi nhau thế này thôi.

Vu Yêu đưa mắt nhìn Thượng Quan Sách một lượt, đột nhiên trở nên nhũn nhặn: "Lão hữu, ta với người không phải chỉ có giao tình một hai ngày, tại sao người cứ phải bức ép ta thế?"

Thượng Quan Sách cất giọng đều đều đáp: "Mục đích của ta thì đã nói với người từ lâu rồi, không có ý gì khác, chỉ là cốc chủ của chúng ta muốn gặp các hạ, có chuyện muốn hỏi, vì vậy mới mời các hạ di bộ đến Phần Hương Cốc, chỉ đơn giản vậy mà thôi."

Vu Yêu lắc đầu cười khổ: "Vị cốc chủ sư huynh đó của người tâm địa quá thâm trầm, tuy ta sống trên đời này đã lâu, nhưng vẫn không bì với y được. Thêm nữa ý đồ của các người không rõ ràng, có phải là vì bí mật của Vu tộc chúng ta không?"

Thượng Quan Sách hừ một tiếng: "Người biết thì tốt, ngày nay Nam Cương hỗn loạn, ngũ tộc phân tranh, đang cần Phần Hương Cốc xuất diện chủ trì đại cục, huống hồ chúng ta cũng đâu có ác ý. Nói thế nào thì nói, chúng ta cũng tốt hơn lũ yêu thú cùng hung cực ác ấy nhiều, không phải vậy sao?"

Vu Yêu nhìn lão chăm chú, rồi nói: "Bí mật về Thiên Hỏa của Vu tộc, ta thực sự không biết, nếu lão bằng hữu người nể tình quen biết lâu năm, thì hãy bỏ qua cho ta lần này đi!"

Thượng Quan Sách lắc đầu: "Ta cũng thân bất do kỷ."

Nói dứt lời, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích trong tay lão chậm chậm hoa lên nửa vòng trên không, phát ra hàn khí nghi ngút, bức về phía Vu Yêu.

Vu Yêu đứng yên bất động, không biết có phải đã hiểu rõ mình không thể thoát khỏi Thượng Quan Sách, nên đã bỏ cuộc hay không, chỉ chậm rãi nói: "Lão hữu, thế gian rộng lớn, mọi sự biến ảo vô thường, ngày đó ta không theo nương nương và đại ca xuống cửu tuyền chính là vì muốn nhân những năm còn lại của mình đến Trung Thổ để xem thế gian, lẽ nào cả một chuyện nho nhỏ này, người cũng không cho ta cơ hội hay sao?"

Thượng Quan Sách hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hề tin lời Vu Yêu, lúc này lão đã bức đến chỉ còn cách Vu Yêu chừng ba thước, nhưng bất ngờ lão lại biến sắc, hai mắt nhìn chằm chằm xuống đất.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời rực rỡ, thân ảnh của Vu Yêu đột nhiên phiêu phiêu hốt hốt, không hề thấy bóng đầu, hơn nữa lại đung đưa theo gió, cơ hồ như một bóng ma vậy.

Thượng Quan Sách khẽ động thân mình, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vu Yêu, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích chém bổ xuống, một đạo hàn quang rực rỡ chẻ dọc Vu Yêu

ra làm đôi, chỉ là hai nửa đó, trong nháy mắt đã biến thành một làn khói đen, biến mất trong không khí.

Thượng Quan Sách tức giận đến độ gương mặt già nua trở nên trắng bệch như tờ giấy, tự biết trong lúc sơ ý đã để Vu Yêu giở trò che mắt, tức giận giẫm mạnh chân một cái, tung mình bay lên không, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một đạo hắc ảnh đã bay vút đi về phía Bắc, liền lập tức hóa thành một bóng xám đuổi theo.

- o O o -